

1. *Sygn. akt: II K 68/20*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział II Karny

w składzie :

Przewodniczący: sędzia SO Marcin Buzdygan

Ławnicy: Jan Kołodziejczyk

Wiesław Kapczyński

Protokolant: Joanna Niedźwiedź

w obecności Prokuratora Sylwii Wiewióra-Tagowskiej

po rozpoznaniu w dniach: 02 września 2020 roku, 19 października 2020 roku, 25 listopada 2020 roku, 11 stycznia 2021 roku,

sprawy

J. Z. (1), syna J. i J. z domu K., urodz. (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 września 2019 roku w miejscowości L., woj. (...) zadając B. K. (1) cios nożem w okolice klatki piersiowej spowodował u niego obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej po stronie lewej, dwóch ran klutych płata dolnego płuca lewego, krwotoku do jamy opłucnowej oraz wstrząsu krwotocznego, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu

to jest o przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 kk

1. uniewinnia oskarżonego J. Z. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu;
2. na podstawie art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze z 26 maja 1982 roku zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. P. kwotę 1.549,80 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu J. Z. (1) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług;
3. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/1066/19/P k. 342 - 343 akt: pod pozycją 1 - 4 B. K. (1), pod pozycją 5, 16 - 21 oskarżonemu J. Z. (1), pod pozycją 6 - 10 D. Z., pod pozycją 11 - 15 D. T. (1);
4. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania obciążą Skarb Państwa.

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 1	Sygnatura akt	IIK 68/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
2. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	J. Z. (1)	czyn zarzucany aktem oskarżenia, punkt 1 sentencji wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
M. Z. w latach 2017 – 2018 pozostawała w bliższych kontaktach	częściowo zeznania B. K. (1)	k. 117-120, 365-367, 562	

z pokrzywdzonym B. K. (1), spotykali się, korespondowali ze sobą, B. K. (1) bywał w jej domu. W połowie 2019 roku nie utrzymywali już kontaktów, lecz M. Z. chciała podtrzymywać tę znajomość, wysyłała wiadomości do B. K., który nie chciał kontynuować tej znajomości i w połowie 2019 roku przyjechał do miejsca zamieszkania M. Z. w miejscowości L. przy ul. (...). Rozmawiał tam z ojcem M. – oskarżonym J. Z. (1), jej bratem A. Z. (1) i matką B. Z.. Pokrzywdzony B. K. (1) zażądał, aby M. Z. przestała się z nim kontaktować.

W dniu 22 września 2019 roku w godzinach wieczornych, po godz. 22.00 pokrzywdzony B. K. (1) przebywał w towarzystwie D. Z., D. T. (1) i J. K. (1). B. K. (1) i D. T. (1) spożywali alkohol. Tego dnia M. Z. za pośrednictwa konta swojego brata na (...) kontaktowała się z M. K. (1), znajomą B. K. (1), pytając ją o sytuację osobistą pokrzywdzonego. O godzinie 23.05 M. K. (1) przesłała B. K. (1) screen tych wiadomości. Po ich otrzymaniu pokrzywdzony B. K. (1) odpisał M. K. (1) „no nie za 5 min będę u tego (...)”. Pokrzywdzony B. K. (1) postanowił natychmiast udać się do miejsca zamieszkania A. Z. (1) i M. Z. i poprosił D. Z., aby zawiózł go

tam swoim samochodem. Razem z nimi pojechali również D. T. (1) i J. K. (1). Po dotarciu do L. na ul. (...), B. K. (1), D. T. (1) i J. K. (1) wysiedli z samochodu i udali się do bloku, w którym znajdowało się mieszkanie oskarżonego J. Z. (1) i jego rodziny. B. K., D. T. i J. K. podeszli do drzwi mieszkania nr (...), po czym siłowo je wyważyli, drzwi zostały wyrwane z zawiasów i weszli do wnętrza mieszkania. Następnie B. K., D. T. i J. K. udali się do pokoju zajmowanego przez A. Z. (1). Tam B. K. miał pretensje do A. Z. (1), iż użyczył swojej siostrze M. konta na (...). B. K. uderzył 2 razy ręką w twarz A. Z. (1). Do pokoju tego weszła również M. Z. i B. K. (1) pod jej adresem kierował głośnie pretensje o to, że nadal pisze do jego znajomych. Hałas spowodowany wyłamaniami drzwi obudził oskarżonego J. Z. (1) i jego żonę B. Z., wyszli oni do przedpokoju. Prosil napastników, aby uspokoili się i wyszli z ich mieszkania. B. K. i towarzyszący mu mężczyźni zaczęli wykrzykiwać słowa wulgarne pod adresem oskarżonego J. Z.. B. K. zaatakował oskarżonego, uderzył go w twarz i w rękę. Wówczas oskarżony J. Z. broniąc się przed kolejnymi ciosami również uderzył B. K.

w twarz. Jednocześnie D. T. (1) zadał oskarżonemu cios w brzuch. Następnie oskarżony wszedł do kuchni i wziął nóż kuchenny, po czym wyszedł do przedpokoju trzymając nóż w ręce. Oskarżony zwrócił się wówczas do napastników, aby opuścili mieszkanie. Wtedy D. T. powiedział do oskarżonego „stary (...) , ten nóż zaraz się znajdzie w twoim bebechu”, a B. K. ruszył na oskarżonego, złapał go i zaczął się z nim szarpać, chcąc wyrwać mu nóż. W trakcie szarpaniny oskarżony trzymał nóż skierowany ostrzem do B. K., po czym pchnął nóż wbijając go w klatkę piersiową pokrzywdzonego po stronie lewej. Następnie oskarżony wyciągnął nóż z ciała pokrzywdzonego. Wówczas D. T. (1) obezwładnił oskarżonego wykręcając mu rękę. Jednocześnie do mieszkania wszedł D. Z., który był zaniepokojony długim oczekiwaniem i krzykami dochodzącymi z bloku. Następnie wszyscy czterej mężczyźni wybiegli z mieszkania. W samochodzie D. Z. opatrzył ranę B. K. (1), proponował mu zawiezenie do szpitala lub wezwanie pogotowia, lecz B. K. (1) odmówił i polecił D. Z., aby zawiózł go do domu.

Po przybyciu do domu B. K. położył się do

swojego łóżka, a ok. godz. 02.00 jego matka, słysząc iż wymiotuje, zaniepokoiła się jego stanem zdrowia. Gdy zobaczyła, iż krwawi on z klatki piersiowej wezwała Pogotowie (...), mimo wyraźnego sprzeciwu B. K. (1). Po przybyciu na miejsce zespołu Pogotowia (...) i funkcjonariuszy Policji udzielono pierwszej pomocy pokrzywdzonemu. Na pytanie funkcjonariuszy Policji w jakich okolicznościach pokrzywdzony doznał obrażeń, nie chciał on odpowiedzieć, mówiąc jedynie, iż był w C.. Pokrzywdzony B. K. (1) został przewieziony do szpitala w C., gdzie był operowany.

W efekcie ciosu nożem zadanego przez oskarżonego J. Z. (1), pokrzywdzony B. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci rany kłutej klatki piersiowej po stronie lewej, dwóch ran kłutych płata dolnego płuca lewego, krwotoku do jamy opłucnowej oraz wstrząsu krwotocznego, które to obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.

Czyniąc powyższe ustalenia odnośnie najistotniejszej kwestii, a więc przebiegu zdarzenia w mieszkaniu rodziny Z. Sąd oparł się przede

wszystkim na zeznaniach świadków B. M., K. M., częściowo wyjaśnieniach oskarżonego J. Z. (1), a także zeznaniach świadka B. Z. i częściowo zeznaniach świadka A. Z. (1). Szczegółowa analiza tych dowodów zawarta jest w kolejnej części uzasadnienia. Wskazać jednak należy, iż najbardziej wiarygodnymi dowodami wykorzystanymi przez Sąd są zeznania świadków B. M. i K. M.. Podkreślenia wymaga fakt, iż świadkowie Ci nie mieli żadnego interesu w złożeniu zeznań określonej treści. Byli oni tylko mimowolnymi obserwatorami zdarzeń w mieszkaniu rodziny Z., a nadto można stwierdzić, że również pokrzywdzonymi poprzez naruszanie ciszy nocnej i ich spokoju. Zeznania tych świadków pozwoliły na nie budzące wątpliwości ustalenie, iż do mieszkania rodziny Z. weszło trzech mężczyzn, gdyż z zeznań B. M. wynika, że gdy zbliżała się do tego mieszkania minął ją młody mężczyzna i wszedł do niego, a następnie z mieszkania tego wybiegło czterech młodych mężczyzn. Jej wersja znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka K. M., który zeznał, iż widział dokładnie, że po schodach zbiegało czterech mężczyzn, którzy następnie wsiedli do

zaparkowanego samochodu i odjechali. Ich zeznania korelują z zeznaniami świadka B. Z., z których wynika, iż początkowo w mieszkaniu było trzech młodych mężczyzn, w tym pokrzywdzony. Z dowodami tymi korelują również wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1) i zeznania świadka A. Z. (1). Wprawdzie twierdzili oni, że w mieszkaniu przez cały czas było czterech mężczyzn, lecz w tym zakresie Sąd zweryfikował ich relacje, dając temu wyraz przy ocenie tych dowodów. Powołane tu dowody dają też pełne podstawy do przyjęcia, iż B. K. (1) i towarzyszący mu D. T. (1) oraz J. K. (1), siłowo wyważyli drzwi mieszkania i weszli bez pozwolenia do jego wnętrza. Taki właśnie sposób działania tych mężczyzn przedstawili oskarżony J. Z. (1) oraz świadkowie B. Z. i A. Z. (1). Ich relacje znajdują potwierdzenie w zeznaniach B. M. i K. M., którzy widzieli, iż drzwi do mieszkania rodziny Z. były wyrwane z zawiasów. Ponadto dowody te korelują z protokołem oględzin mieszkania oraz opinią biegłego z zakresu mechanoskopii. Jeśli chodzi natomiast o sam przebieg wydarzeń po wtargnięciu napastników do mieszkania, Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego J. Z. (1)

oraz zeznaniach świadków B. Z. i A. Z. (1), które to dowody zostały szczegółowo omówione poniżej.		
częściowo zeznania świadka D. Z.	k. 31-33, 35-40, 42-43, 360-361, 572	
zeznania świadka M. K. (1)	k. 313-314, 581-582	
częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1)	k. 144-145, 152-153, 161-165, 457-459, 561-562, 564, 582	
częściowo zeznania świadka A. Z. (1)	k. 183-184, 571	
zeznania świadka B. Z.	k. 109-110, 370-371, 571-572	
zeznania świadka M. K. (2)	k. 13-14, 562-563	
zeznania świadka S. K.	k. 16-17, 563	
zeznania świadka M. K. (3)	k. 19-20, 563	
zeznania świadka B. M.	k. 179-180, 573	
zeznania świadka K. M.	k. 205-206, 573-574	
zeznania świadka Z. S.	k. 173-174, 573	
zeznania świadka P. L.	k. 199, 574	
zeznania świadka K. P.	k. 201-202, 581	
częściowo zeznania świadka Ł. F.	k. 169-170, 572-573	

protokół oględzin osoby J. Z. (1)	k. 123-127, 132		
karta informacyjna	k. 146		
zgłoszenie	k. 195-196, 346-355		
opinia sądowo - lekarska	k. 256		
protokół badania alkometem	k. 264		
opinia sądowo - lekarska	k. 269-270		
wykazy rozmów telefonicznych	k. 395-452		
opinia biegłego z zakresu mechanoskopii	k. 505-510		
opinia sądowo - psychologiczna	k. 516-519, 582		
zeznania świadka A. Z. (2)	k. 309-310, 582		
protokół oględzin miejsca	k. 60-70, 103-108		
wydruki wiadomości	k. 283-308, 316		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
3. OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	częściowo zeznania B. K. (1)	Sąd dał wiarę zeznaniom świadka w zakresie, w jakim opisał: okoliczności swojej wcześniejszej znajomości z M. Z., fakt nękania go wiadomościami przez M. Z., fakt spożywania alkoholu w dniu 22.09.2019 roku, otrzymanie od M. K. (1) screenu wiadomości wysyłanych przez M. Z. oraz motywację, która skłoniła go do udania się do miejsca zamieszkania M. Z.. W tym zakresie jego zeznania znajdują potwierdzenie w wiarygodnych dowodach, na których oparł się Sąd ustalając stan faktyczny sprawy. W kwestii znajomości z M. Z. zeznania świadka znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego J. Z. (1), zeznaniach świadka A. Z. (1). Z kolei zeznania świadka odnoszące się do kwestii nękania go przez M. Z.	

		<p>oraz otrzymania screenu wiadomości znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka M. K. (1). Jeśli chodzi o fakt spożywania alkoholu, to zeznania B. K. znajdują potwierdzenie w zeznaniach K. P., P. L.. Podkreślić należy, iż brak jest dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zeznań świadka B. K. (1) w tym zakresie.</p>
<p>częściowo zeznania świadka D. Z.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka D. Z. w zakresie, w jakim podał, że B. K. (1) i D. T. (1) byli pod znacznym wpływem alkoholu, gdy udali się do L., opisał fakt otrzymania wiadomości przez pokrzywdzonego i jego reakcję, głośnie zachowanie pokrzywdzonego w mieszkaniu rodziny Z., to, iż udał się do tego mieszkania pod koniec zdarzenia, oraz fakt zabrania pokrzywdzonego z mieszkania. Te zeznania świadka D. Z. znajdują potwierdzenie w tych dowodach, na których oparł się Sąd, a więc częściowych zeznaniach B. K. (1), wyjaśnieniach oskarżonego J. Z., zeznaniach świadków B. Z., A. Z. (1), B. M., Z. S.. Podkreślić należy, iż brak jest dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zeznań świadka D. Z. w tym zakresie.</p>	

zeznania świadka M. K. (1)	<p>Sąd ocenił zeznania świadka jako spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny i na którym oparł się czyniąc ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, iż brak jest dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zeznań świadka M. K. (1).</p>	
częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1)	<p>Sąd, co do zasady dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego J. Z. (1), a jedynie w pewnym zakresie, omówionym poniżej (punkt 2.2), negatywnie je ocenił. W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż oskarżony składając wyjaśnienia na różnych etapach postępowania odmiennie podawał pewne konkretne szczegóły zdarzenia, dotyczące np. tego ilu mężczyzn atakowało go w przedpokoju mieszkania. Mając na uwadze, iż zdarzenie to było bardzo dynamiczne, oskarżony czuł się zaatakowany oraz miało ono wpływ na jego stan psychiczny, zrozumiałym jest, że w jego relacjach pojawiały się pewne rozbieżności. Koniecznym stało się, więc rozstrzygnięcie ich w drodze porównania z relacjami innych uczestników tego</p>	

zdarzenia, przede wszystkim członków jego rodziny, gdyż relacje napastników Sąd ocenił jako niewiarygodne z przyczyn omówionych przy analizie ich zeznań.

Wiarygodne jest twierdzenie oskarżonego, iż B. K. (1) w towarzystwie innych mężczyzn wtargnął do ich mieszkania wyważając drzwi. Te wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadków B. Z. i A. Z. (1), którzy również zgodnie wskazali, iż mężczyźni wtargnęli do ich mieszkania budząc ich w nocy. Wersja ta znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka D. Z., który zeznał, iż oskarżony był ubrany jedynie w bluzę piżamową, co świadczy o tym, że został "wyrwany z łóżka". Na wiarę zasługuje również twierdzenie oskarżonego, iż mężczyźni dostali się do mieszkania poprzez siłowe wyłamanie drzwi, gdyż znajduje ono potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadków B. Z. i A. Z. (1). Ponadto z zeznań świadków B. M. i K. M. wynika, iż drzwi do mieszkania rodziny Z. zostały wyważone w trakcie tego zdarzenia. Identyczny wniosek wypływa z opinii biegłego z zakresu mechanoskopii. Nadmienić należy, iż

z zeznań świadka B. M. wynika, że w trakcie tego zajścia, gdy jeszcze pokrzywdzony i towarzyszący mu mężczyźni byli wewnątrz mieszkania, widziała, iż drzwi wejściowe "były wyrwane, leżały na ścianie przedpokoju". Trudno sobie wyobrazić, aby oskarżony i członkowie jego rodziny mieli sami wyrwać drzwi z zawiasów i oprzeć je o ścianę, tym bardziej, że byli zajęci agresywnym najściem przez obcych mężczyzn. Dodać należy, iż z zeznań świadka B. M. wynika, iż przed zajściem przedmiotowe drzwi nie były uszkodzone w taki sposób. Zresztą oczywistym jest, że gdyby drzwi te były uszkodzone przed wejściem do mieszkania B. K. (1) to podał by on ten fakt w swojej relacji.

Wiarygodne jest twierdzenie oskarżonego, iż napastnicy znajdowali się w pokoju syna a B. K. (1) atakował fizycznie A. Z. (1). Te wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków B. Z. i A. Z. (1). Jako wiarygodne Sąd ocenił również twierdzenie oskarżonego, iż w trakcie awantury w przedpokoju, gdy wzywał mężczyzn do opuszczenia mieszkania, ciosy zadawał mu B. K. (1) oraz jeden raz został uderzony w brzuch przez D. T.

(1). Ta relacja znajduje częściowe potwierdzenie w zeznaniach świadków B. Z. i A. Z. (1), którzy również wskazali, że oskarżony był atakowany przez napastników, lecz odmiennie oceniali ilu mężczyzn zadawało ciosy oskarżonemu. W tym zakresie na błędy w ich relacji mógł mieć wpływ dynamiczny przebieg zdarzenia, duże zamieszanie wywołane przez napastników, jak też ograniczona powierzchnia miejsca, gdzie zdarzenie się odbywało. Twierdzenie oskarżonego, iż został uderzony w brzuch przez D. T. (1) znajduje potwierdzenie w oględzinach ciała oskarżonego, w trakcie których ujawniono duże zasinienie na jego brzuchu. Obrażenie to koreluje z opisem podanym przez oskarżonego. W tym miejscu należy zauważyć, iż oskarżony J. Z. (1) starał się szczerze przedstawić przebieg zdarzenia i nie ukrywał okoliczności dla niego mniej korzystnych, albowiem wyjaśnił, że po tym, jak został uderzony przez B. K. również uderzył go w twarz.

Sąd uznał za w pełni wiarygodną relację oskarżonego o dalszym przebiegu zdarzenia, a więc o tym, jak doszło do ugodzenia pokrzywdzonego. Te wyjaśnienia oskarżonego

	<p>znajdują pełne potwierdzenie w zeznaniach świadków B. Z. i A. Z. (1), którzy również podali, że do ugodzenia nożem doszło w momencie, gdy oskarżony był atakowany przez B. K. (1).</p> <p>Wiarygodne jest twierdzenie oskarżonego, iż nie miał zamiaru zaatakować nożem napastników, a chciał jedynie ich wystraszyć i zmusić w ten sposób do opuszczenia mieszkania. Świadczy o tym fakt, iż oskarżony okazał nóż napastnikom i jednocześnie żądał od nich opuszczenia mieszkania, nie atakował ich, lecz oczekiwał na ich reakcję. Jako wiarygodne Sąd ocenił również wyjaśnienia oskarżonego, w których podał, że reakcja napastników była odwrotna, gdyż D. T. (1) zaatakował go słownie, grożąc mu odebraniem noża i zadaniem ciosu, a B. K. (1) czynnie go zaatakował szarpiąc się z oskarżonym. W tym zakresie brak jest wiarygodnych dowodów, które poddawałyby w wątpliwość prawdziwość relacji oskarżonego.</p>	
<p>częściowo zeznania świadka A. Z. (1)</p>	<p>Sąd, co do zasady dał wiarę zeznaniom świadka A. Z. (1), a jedynie w pewnym zakresie, omówionym poniżej (punkt 2.2), negatywnie je ocenił.</p>	

Podobnie jak przy ocenie wyjaśnień oskarżonego J. Z. (1) Sąd miał na uwadze rodzaj zdarzenia, jakiego uczestnikiem był A. Z. (1) i mogące stąd wynikać ograniczenia w percepcji szczegółów jego przebiegu. Ponadto Sąd miał na uwadze, iż A. Z. (1) jest osobą najbliższą dla oskarżonego, co może rodzić po jego stronie motywację do złożenia zeznań korzystnych dla ojca. Niemniej jednak Sąd nie stwierdził, aby relacja A. Z. (1) była stronnicza i miała na celu umniejszenie zakresu odpowiedzialności oskarżonego. Zeznania świadka A. Z. (1) znajdują potwierdzenie w tych wyjaśnieniach oskarżonego, które Sąd uznał za wiarygodne, jak też w zeznaniach świadków B. Z., B. M., K. M..

zeznania świadka B. Z.

Sąd ocenił zeznania świadka jako spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny i na którym oparł się czyniąc ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, iż brak jest dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zeznań świadka B. Z.. Analizując zeznania świadka Sąd miał na uwadze opinię

psychologiczną (k. 381-383, 572), z której wynika, iż jest ona osobą upośledzoną umysłowo z rozpoznanym umiarkowanym stopniem upośledzenia, a w sytuacjach stresowych jej zdolność postrzegania i zapamiętywania jest ograniczona do wyodrębnionych ważnych elementów, z ograniczoną zdolnością rozumienia sytuacji. Biegły stwierdził również, że aktualnie świadek jest skoncentrowana na obronie męża, wypowiadając wyuczony tekst, że mąż działał w samoobronie. Mimo tych ułomności Sąd nie stwierdził podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka B. Z.. Zauważyć należy, iż najistotniejsze kwestie wynikające z zeznań świadka - fakt wtargnięcia trzech mężczyzn, atakowanie oskarżonego przez B. K. i zadanie ciosu nożem w odpowiedzi na kolejny atak ze strony pokrzywdzonego - znajdują potwierdzenie w innych wiarygodnych dowodach, na których oparł się Sąd ustalając stan faktyczny. Chodzi tu o zeznania świadka B. M., częściowe wyjaśnienia oskarżonego, a także zeznania świadka A. Z. (1).

zeznania świadka M. K. (2)

Sąd ocenił zeznania świadka jako spójne,

	<p>logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny i na którym oparł się czyniąc ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, iż brak jest dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zeznań świadka M. K. (2).</p>	
<p>zeznania świadka S. K.</p>	<p>Sąd ocenił zeznania świadka jako spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny i na którym oparł się czyniąc ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, iż brak jest dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zeznań świadka S. K..</p>	
<p>zeznania świadka M. K. (3)</p>	<p>Sąd ocenił zeznania świadka jako spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny i na którym oparł się czyniąc ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, iż brak jest dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zeznań świadka M. K. (3).</p>	
<p>zeznania świadka B. M.</p>	<p>Sąd ocenił zeznania świadka jako spójne,</p>	

	<p>logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny i na którym oparł się czyniąc ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, iż brak jest dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zeznań świadka B. M.. B. M. jest osobą obcą wobec stron postępowania, a co za tym idzie nie miała ona żadnego interesu w złożeniu zeznań określonej treści. Dodać należy, iż jej relacja znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadków K. M., B. Z., A. Z. (1) oraz w wyjaśnieniach oskarżonego J. Z. (1).</p>	
<p>zeznania świadka K. M.</p>	<p>Sąd ocenił zeznania świadka jako spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny i na którym oparł się czyniąc ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, iż brak jest dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zeznań świadka K. M.. K. M. jest osobą obcą wobec stron postępowania, a co za tym idzie nie miał on żadnego interesu w złożeniu zeznań określonej treści. Dodać należy, iż jego relacja znajduje potwierdzenie w</p>	

	<p>zeczaniach świadców B. M., B. Z., A. Z. (1) oraz w wyjaśnieniach oskarżonego J. Z. (1).</p>	
<p>zeczania świadka Z. S.</p>	<p>Sąd ocenił zeczania świadka jako spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny i na którym oparł się czyniąc ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, iż brak jest dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zecznań świadka Z. S.. Jest ona osobą obcą wobec stron postępowania, a co za tym idzie nie miała żadnego interesu w złożeniu zecznań określonej treści. Dodać należy, iż jej relacja znajduje potwierdzenie w zeczaniach świadców B. M., K. M., B. Z., A. Z. (1) oraz w wyjaśnieniach oskarżonego J. Z. (1).</p>	
<p>zeczania świadka P. L.</p>	<p>Sąd ocenił zeczania świadka jako spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny i na którym oparł się czyniąc ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, iż brak jest dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zecznań świadka P. L.. Jest on osobą obcą wobec stron</p>	

	<p>postępowania, a co za tym idzie nie miał on żadnego interesu w złożeniu zeznań określonej treści. Dodać należy, iż jego relacja znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadków M. K. (2), S. K. i M. K. (3).</p>	
<p>zeznania świadka K. P.</p>	<p>Sąd ocenił zeznania świadka jako spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny i na którym oparł się czyniąc ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, iż brak jest dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zeznań świadka K. P.. Jest on osobą obcą wobec stron postępowania, a co za tym idzie nie miał on żadnego interesu w złożeniu zeznań określonej treści. Dodać należy, iż jego relacja znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadków M. K. (2), S. K. i M. K. (3).</p>	
<p>częściowo zeznania świadka Ł. F.</p>	<p>Sąd co do zasady dał wiarę zeznaniom świadka uznając je za logiczne i konsekwentne, jak też znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy, na którym oparł się Sąd ustalając stan faktyczny. Sąd nie uwzględnił jedynie zeznań świadka w zakresie odnoszącym się do kwestii uszkodzonych</p>	

	drzwi w mieszkaniu rodziny Z..		
zeznania świadka A. Z. (2)	Sąd ocenił zeznania świadka jako spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny i na którym oparł się czyniąc ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, iż brak jest dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zeznań świadka A. Z. (2).		
<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	częściowo zeznania B. K. (1)	Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka w zakresie w jakim opisał okoliczności przyjazdu do miejsca zamieszkania oskarżonego J. Z. (1) oraz przebieg zdarzeń w mieszkaniu rodziny Z.. Sąd nie dał wiary zeznaniom odnośnie sposobu, w jaki dostał się do mieszkania rodziny Z. wieczorem w dniu 22.09.2019 roku. Z wiarygodnych w tym zakresie wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków A. Z. (1) i B. Z.	

wynika jednoznacznie, iż B. K. (1) przy współudziale towarzyszących mu D. T. (1) i J. K. (1) siłowo wyważyli drzwi do mieszkania rodziny Z.. Przy analizie wyjaśnień oskarżonego wskazano dowody przemawiające za takim stanowiskiem. Ponadto wskazać należy, iż zeznania B. K. (1) w tym zakresie są wewnętrznie sprzeczne. W zeznaniach na k. 117-120 podał on, iż rozmawiał przez drzwi z oskarżonym i M. Z., po czym zdenerwowany oparł się o drzwi i zamek się wyłamał. Z kolei na k. 365-367 zeznał, iż oskarżony powiedział do niego tylko, że idzie do drzwi, po czym pokrzywdzony stwierdził, iż skoro drzwi są otwarte to sam je otworzył i po prostu nacisnął klamkę i wszedł do środka. Te dwie wersje wzajemnie się wykluczają, a tłumaczenie tych sprzeczności zaprezentowane przez B. K. (k. 366v) jest kompletnie nieprzekonujące i nie zasługuje na wiarę. Wskazać należy, iż sprzeczność ta w powiązaniu z wiarygodnymi dowodami w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków B. Z., A. Z. (1), B. M., K. M. oraz opinii biegłego z zakresu mechanoskopii świadczy o kłamliwości zeznań B. K. (1) w tej kwestii.

Sąd nie dał wiary zeznaniom B. K. (1) odnośnie tego czy do mieszkania wszedł sam, czy też w towarzystwie innych mężczyzn. Kompletnie niewiarygodne jest twierdzenie pokrzywdzonego, iż do mieszkania rodziny Z. wszedł sam, a dopiero po pewnym czasie dołączył do niego D. T. (1), a następnie D. Z.. Jak wykazano wcześniej z ustaleń Sądu wynika, iż B. K. (1) wtargnął do mieszkania oskarżonego w towarzystwie D. T. i J. K. (1). W tym zakresie Sąd oparł się na wiarygodnych zeznaniach świadków B. M., K. M. i B. Z., oraz częściowo wiarygodnych wyjaśnieniach oskarżonego J. Z. (1) oraz zeznaniach świadka A. Z. (1). Wskazać tu należy również na niewiarygodność zeznań B. K. (1) odnośnie kwestii kontaktowania się w dniu 22.09.2019 roku z J. K. (1). Z wykazu rozmów telefonicznych (k. 416) wynika jednoznacznie, iż w dniu 22.09.2019 roku o godz. 21.30 B. K. (1) dzwonił do J. K. (1). Mając na uwadze fakt zatajania tego faktu przez B. K. (1) i J. K. (1), oczywistym jest, że w ten sposób starali się oni zataić fakt, iż J. K. (1) brał udział we wtargnięciu do mieszkania rodziny Z..

Niewiarygodne jest również twierdzenie B. K., iż zachowywał się spokojnie w mieszkaniu rodziny Z.. Przeczą temu wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1) i zeznania świadków B. Z. oraz A. Z. (1), jak też B. M. i Z. S.. Ponadto z zeznań D. Z. wynika, iż B. K. (1) przebywając w mieszkaniu rodziny Z. głośno krzyczał. Również w tym zakresie zeznania B. K. (1) są wewnętrznie sprzeczne, gdyż w pierwszych zeznaniach stwierdził, że w przedpokoju mieszkania spokojnie rozmawiali, a w kolejnych zeznaniach podał, że klócił się z oskarżonym. Ta sprzeczność również dyskwalifikuje zeznania pokrzywdzonego.

Kolejną okolicznością wskazującą na niewiarygodność zeznań B. K. (1) co do przebiegu wizyty w mieszkaniu rodziny Z. jest jego zachowanie tuż po zdarzeniu. Po opuszczeniu tego mieszkania pokrzywdzony nie chciał, aby D. Z. wezwał pogotowie lub zawiózł go do szpitala, jak też nie chciał aby jego matka wzywała pogotowie. Ponadto po przyjeździe do jego mieszkania pogotowia i funkcjonariuszy Policji nie chciał on podać w jakich okolicznościach doznał tych obrażeń.

		<p>Takie zachowanie pokrzywdzonego świadczy o tym, że chciał on zataić rzeczywisty przebieg wizyty w mieszkaniu rodziny Z., mógł obawiać się odpowiedzialności w związku z wtargnięciem do tego mieszkania. Niewątpliwie, gdyby nie chciał ukryć tych okoliczności to z pewnością ujawniłby funkcjonariuszowi Policji, gdzie i w jaki sposób doznał obrażeń ciała.</p>
<p>częściowo zeznania świadka D. Z.</p>	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka D. Z. w zakresie, w jakim stwierdził, iż w samochodzie byli we trzech i nie było z nimi J. K. (1), iż B. K. (1) sam udał się do mieszkania rodziny Z.. Przyczyny odmówienia wiary tym zeznaniom są identyczne, jak te wskazane przy omówieniu zeznań B. K. (1).</p>	
<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1)</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których podał, że do mieszkania wtargnęło 4 mężczyzn. W tym zakresie jego wyjaśnieniom przeczą wiarygodne zeznania świadków B. Z. i B. M., z których wynika jednoznacznie, iż w początkowej fazie zajścia, do momentu zadania ciosu nożem w mieszkaniu było trzech napastników (B. K. (1), D. T. (1) i J. K. (1)), a dopiero w końcowej fazie pojawił</p>	

	<p>się czwarty mężczyzna - D. Z.. W tym zakresie wersja ta koreluje z tymi zeznaniami D. Z., które Sąd uznał za wiarygodne. Brak jest jednoznacznych podstaw do stwierdzenia, iż oskarżony kłamliwie podawał, że od początku zdarzenia w mieszkaniu było czterech obcych mężczyzn. Mając na uwadze dynamikę tego zajścia, duże zamieszanie oraz obawy oskarżonego, nie można wykluczyć, iż po jego stronie doszło do pomyłki w ocenie liczby napastników, tym bardziej, że w końcowej fazie zdarzenia w mieszkaniu było faktycznie czterech obcych mężczyzn.</p>	
częściowo zeznania świadka A. Z. (1)	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, w których podał, że do mieszkania wtargnęło 4 mężczyzn. Argumentacja tej decyzji jest identyczna, jak w przypadku oceny wyjaśnień oskarżonego zaprezentowanej powyżej.</p>	
częściowo zeznania świadka Ł. F.	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, w których stwierdził, iż nie zauważył aby drzwi do mieszkania były wyważone, jak też, że "nie pokazywano mu, iż coś jest nie tak z drzwiami". Te zeznania nie wytrzymują krytyki w świetle wiarygodnych zeznań świadków B. M., K. M., B. Z., A. Z. (1) oraz wyjaśnień oskarżonego J.</p>	

	<p>Z. (1). Nadmienić należy, iż zeznania świadka Ł. F. w tym zakresie są też nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Niewiarygodne jest, bowiem, aby funkcjonariusz Policji udając się na miejsce zdarzenia, gdzie zgodnie ze zgłoszeniem miało dojść do włamania do mieszkania, nie poczynił ustaleń w kwestii sposobu dokonania tegoż włamania.</p>	
zeznania świadka D. T. (1)	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom tego świadka, albowiem są one wewnętrznie sprzeczne, nielogiczne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, jak też nie wytrzymują krytyki w świetle wiarygodnych dowodów, na których oparł się Sąd ustalając stan faktyczny sprawy. Składając zeznania trzykrotnie w postępowaniu przygotowawczym świadek za każdym razem podawał inną wersję wydarzeń, a wersje te wzajemnie od siebie odbiegają, zwłaszcza pierwsza wersja od pozostałych dwóch. Wskazać należy, iż składając zeznania po raz pierwszy (k. 22) D. T. (1) zeznał stanowczo, iż rozstał się z B. K. (1) przed godziną 22.00 i nie wspominał nic o tym, aby ewentualny stan znacznego upojenia</p>	

alkoholowego ograniczył jego możliwość zapamiętania wydarzeń z 22.09.2019 roku. Tłumaczenie tych sprzeczności, jakie świadek zaprezentował w postępowaniu sądowym jest absurdalne i pokrętnie, jak też pozostaje w oczywistej sprzeczności z stanowczymi zeznaniami składanymi po raz pierwszy (k. 22). Kompletnie niewiarygodne jest, aby D. T. dopiero w długi czas po zajściu ustalał fakty, jakie miały miejsce tego wieczora i odtwarzał swoje zachowanie. Ponadto z jednej strony stwierdził, iż stopniowo przypominał sobie poszczególne zdarzenia z tego wieczora już po upływie kilku miesięcy, pamiętając ich coraz więcej, by jednocześnie podać w swobodnej wypowiedzi na rozprawie, że praktycznie nic nie pamięta z tego zdarzenia, był pod wpływem alkoholu i wie tylko, że była libacja. Te okoliczności prowadzą do oczywistego wniosku, iż zeznania świadka D. T. (1) należy ocenić jako kłamliwe i nie mogące stanowić podstawy czynionych ustaleń faktycznych. Zeznania D. T. (1) nie wytrzymują też krytyki w świetle wiarygodnych zeznań świadków B. M., K. M., B. Z., A. Z. (1) oraz wyjaśnień oskarżonego J. Z. (1), z których wynika,

iż był on obecny w mieszkaniu od początku zajścia.

Dodać należy, iż zeznania D. T. (1) pozostają nawet w oczywistej sprzeczności z zeznaniami B. K. (1), choć wydaje się, że powinny być z nimi zgodne. Chodzi tu o kwestie tego, czy D. T. (1) i D. Z. znali się przed dniem 22.09.2019 roku. Z zeznań B. K. (1) wynika, iż znali się oni z widzenia, znali swoje dane, podczas gdy D. T. (1) stwierdził, iż widział wówczas D. Z. po raz pierwszy. Ta sprzeczność również dyskwalifikuje zeznania świadka D. T. (1).

Kolejnym dowodem przeczącym zeznaniom świadka D. T. (1) jest wykaz rozmów telefonicznych prowadzonych z jego telefonu (k. 422-437). Wynika z niego, iż w dniu 22.09.2019 roku D. T. (1) prowadził intensywne rozmowy i wysyłał bądź odbierał wiadomości do 23.05, a następnie nie wykazywał żadnej aktywności telefonicznej do 23.49, po czym aktywnie korzystał z telefonu do godziny 00.00. Ten okres czasu (od 23.05 do 23.49) odpowiada okresowi czasu, w którym miało miejsce przedmiotowe zdarzenie. Oczywistym jest, że dokonując najścia na mieszkanie rodziny Z. w towarzystwie B. K. i J. K.

	<p>(1), świadek D. T. nie miał możliwości korzystania z telefonu. Oczywistym jest również, że nadzwyczajne zdarzenia jakie zaszły w trakcie tego najścia skłoniły go następnie do wzmożonej aktywności i kontaktowania się z różnymi osobami.</p>	
zeznania świadka J. K. (1)	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, albowiem pozostają one w oczywistej sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w postępowaniu.</p> <p>Twierdzenie świadka, iż 22.09.2019 roku nie kontaktował się telefonicznie z B. K. (1) nie wytrzymuje krytyki w świetle wykazu rozmów telefonicznych (k. 416), z którego wynika jednoznacznie, iż w dniu 22.09.2019 roku o godz. 21.30 B. K. (1) dzwonił do J. K. (1). Kompletnie niewiarygodne jest również twierdzenie, że nie wiedział nic o ugodzeniu nożem pokrzywdzonego.</p> <p>Zgromadzony materiał dowodowy daje pełne podstawy do przyjęcia, iż J. K. (1) był wówczas w towarzystwie B. K. (1) i D. T. w mieszkaniu rodziny Z.. Wskazać należy, iż zeznania świadka J. K. (1) pozostają też w oczywistej sprzeczności z zeznaniami samego pokrzywdzonego.</p> <p>B. K. zeznał, iż zna J. K. (1) od lat gimnazjalnych, czyli od około 12-13</p>	

	<p>lat, podczas, gdy J. K. stwierdził, iż znają się od około 6-7 lat. Tak znaczna rozbieżność w określeniu czasu trwania znajomości świadków dyskwalifikuje zeznania J. K. (1). Ponadto kompletnie niewiarygodne jest jego twierdzenie, iż ostatni raz kontaktował się z B. K. latem 2019 roku. Jak wykazano powyżej z wykazu rozmów telefonicznych wynika, iż rozmawiali ze sobą w dniu 22.09.2019 roku.</p>		
zeznania świadka M. R.	<p>Zeznania świadka nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, albowiem nie posiadała ona informacji istotnych z punktu widzenia przedmiotu postępowania.</p>		
4. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia		

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	1	J. Z. (1)
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
Rozstrzygając o winie oskarżonego i ewentualnej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu należało rozważyć czy zachowanie oskarżonego można zakwalifikować jako działanie w obronie koniecznej. Zgodnie z art. 25 § 1 kk nie popełnia przestępstwa, kto w obronie koniecznej			

odpiera bezpośredni, bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro chronione prawem.

Pokrzywdzony B. K. (1), w towarzystwie D. T. i J. K. (1), wtargnął do mieszkania oskarżonego J. Z. (1). Wtargnięcie to stanowiło naruszenie miru domowego, gdyż mężczyźni siłowo wyważyli zamknięte drzwi mieszkania, nie uzyskali wcześniej pozwolenia domowników na wejście. Mężczyźni byli co najmniej pod wpływem alkoholu, zachowywali się agresywnie względem domowników. Najbardziej agresywny był pokrzywdzony B. K. (1), który najpierw wtargnął do pokoju syna oskarżonego – A. Z. (1), krzyczał na niego i uderzył go w twarz. Gdy oskarżony zażądał od nich opuszczenia mieszkania B. K. (1) skierował swoją agresję na oskarżonego. B. K. zaatakował oskarżonego, uderzył go w twarz i w rękę, a następnie D. T. (1) zadał oskarżonemu cios w brzuch. Następnie oskarżony wszedł do kuchni i wziął nóż kuchenny, po czym wyszedł do przedpokoju trzymając nóż w ręce. Oskarżony zwrócił się wówczas do napastników, aby opuścili mieszkanie. Wtedy D. T. powiedział do oskarżonego „stary (...)”, ten nóż zaraz się znajdzie

w twoim bebechu”, a B. K. ruszył na oskarżonego, złapał go i zaczął się z nim szarpać, chcąc wyrwać mu nóż. W trakcie szarpaniny oskarżony trzymał nóż skierowany ostrzem do B. K., po czym pchnął nóż wbijając go w klatkę piersiową pokrzywdzonego po stronie lewej. Powyższy opis prowadzi do oczywistego wniosku, iż mieliśmy tu do czynienia z zamachem gdyż pokrzywdzony zaatakował oskarżonego, uderzał go, następnie szarpał się z nim, godził w jego dobro prawnie chronione. Oskarżony był również atakowany przez D. T. (1), który najpierw uderzył go w brzuch, a następnie groził mu, że ugodzi go nożem, który miał oskarżony. Zamach ten był bezpośredni, albowiem oskarżony podjął działania obronne w postaci użycia noża w czasie, w którym zachowanie pokrzywdzonego zagrażało jego dobru chronionemu prawem i trwał stan niebezpieczeństwa. Wskazać należy, iż atak ze strony B. K. trwał cały czas, był on ponawiany, nie powstrzymało go to, że oskarżony okazał, iż trzyma nóż, którego może użyć, a chce jedynie, aby intruzi opuścili jego mieszkanie. Podkreślić należy, iż oskarżony nie zadał pokrzywdzonemu ciosu nożem z własnej

inicjatywy, lecz cios ten był reakcją na bezpośredni atak ze strony B. K., który szarpał oskarżonego. Zauważyć należy, iż ewidentnym było, iż do ponownego ataku na oskarżonego szykuje się również D. T. (1), który wypowiedział to wprost. Zamach pokrzywdzonego był również bezprawny, albowiem jego zachowanie w postaci zaatakowania oskarżonego, uderzania go, szarpania było sprzeczne z porządkiem prawnym. Mamy tu więc spełnione znamiona, które warunkują podjęcie działań obronnych.

Kolejną kwestią jest ocena działań obronnych podjętych przez oskarżonego J. Z. (1) w odpowiedzi na bezpośredni i bezprawny zamach ze strony B. K. (1). Oskarżony uderzając pokrzywdzonego odpierał jego zamach i jego działanie było skierowane wyłącznie przeciwko pokrzywdzonemu i jednocześnie działał w celu odparcia zamachu.

Również sposób obrony podjętej przez oskarżonego był adekwatny do zagrożenia ze strony pokrzywdzonego i towarzyszących mu dwóch mężczyzn. Mieliśmy tu do czynienia z wtargnięciem trzech młodych mężczyzn do mieszkania oskarżonego, którzy zachowywali się

agresywnie, byli pod wpływem alkoholu, krzyczeli na oskarżonego i członków jego rodziny, stosowali wobec nich przemoc fizyczną. Ponadto zauważyć należy, iż byli to młodzi, zdrowi mężczyźni w wieku około 25 lat, podczas, gdy oskarżony był mężczyzną w wieku 61 lat, a więc już nie w pełni sił. Oskarżony początkowo używał do obrony przed atakiem pokrzywdzonego tego samego środka, a więc uderzył ręką pokrzywdzonego, lecz wówczas został zaatakowany przez D. T. (1). Napastnicy mieli, więc również przewagę liczebną nad oskarżonym. Stwierdzić należy, iż oskarżony nie zaatakował intruzów nożem jako pierwszy, lecz okazując nóż oczekiwał od nich opuszczenia mieszkania, co jednak skłoniło ich tylko do ponownego ataku. Chwycenie noża i użycie go względem napastników było jedynym sposobem obrony, jaki mógł zastosować oskarżony, aby skutecznie bronić się przed trzema młodymi mężczyznami. Nie miał on innych racjonalnych sposobów uniknięcia zagrożenia dla swego dobra zaatakowanego kolejnym zamachem pokrzywdzonego oraz zagrożonego ze strony dwóch kolejnych mężczyzn. Wskazać należy, iż cios zadany

nożem przez oskarżonego był reakcją na atak pokrzywdzonego, który szarpał go i zmierzał do odebrania mu noża. W sytuacji, w jakiej znalazł się oskarżony był to jedyny środek mogący skutecznie powstrzymać napastników. Zwrócić tu należy również uwagę na opinię sądowno – psychologiczną, z której wynika, iż oskarżony czuł się zagrożony działaniem napastników i działał pod wpływem emocji i stresu wywołanych tą sytuacją. Biegła podkreśliła, iż oskarżony nie działał z zamiarem wyrządzenia krzywdy, lecz chciał jedynie zmusić napastników do opuszczenia mieszkania. Ta opinia w całości koreluje z ustaleniami Sądu. Analiza ta prowadzi do wniosku, iż oskarżony zastosował sposób obrony proporcjonalny i współmierny do ataku, którego był ofiarą. Na poparcie stanowiska Sądu można przywołać wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach, w którym stwierdzono, iż: „złapanie przez oskarżoną za nóż, który był jedynym przedmiotem mogącym powstrzymać napastnika, nie może być potraktowane jako użycie niewspółmiernego środka obrony. Z istoty bowiem samej obrony koniecznej wynika, iż przeciwdziałanie, którym odpiera się realny,

bezprawny zamach, aby osiągnęło swój cel, musi być skuteczne. Skuteczność taka zachodzi wówczas, kiedy przeciwdziałanie zawiera w sobie element przewagi nad omawianym bezprawnym działaniem.” (wyrok SA w Katowicach z 15.10.1998 roku, sygn. akt II AKa 53/98, opubl. Wokanda 1999/4/54). Można przytoczyć również wyrok Sądu Najwyższego, w którym stwierdzono, iż: „wymóg umiarkowanej obrony nie może utrudnić uzyskania przez broniącego się przewagi umożliwiającej odparcie zamachu.” (wyrok SN z 08.01.2019 roku, sygn. akt II KK 135/2018, LEX nr 2622383)

Stwierdzić więc należy, że oskarżony J. Z. (1) powodując obrażenia ciała u pokrzywdzonego B. K. (1) działał w obronie koniecznej odpierając bezpośredni i bezprawny zamach pokrzywdzonego na swoje zdrowie. Zgodnie z art. 25 § 1 kk nie popełnia przestępstwa kto działa w obronie koniecznej i w konsekwencji tego Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

5. **KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i**

środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. Z. (1)	3		Na podstawie art. 230 § 2 kpk Sąd nakazał zwrócić dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/1066/19/P k. 342 - 343 akt: pod pozycją 1 - 4 B. K. (1), pod pozycją 5, 16 - 21 oskarżonemu J. Z. (1), pod pozycją 6 - 10 D. Z., pod pozycją 11 - 15 D. T. (1). Dowody te są zbędne dla dalszego postępowania i podlegają zwrotowi osobom uprawnionym.
7. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia			

takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Na podstawie art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze z 26 maja 1982 roku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. P. kwotę 1.549,80 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu J. Z. (1) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług.	
4	Orzeczenie o kosztach jest konsekwencją uniewinnienia oskarżonego.	
8. Podpis		